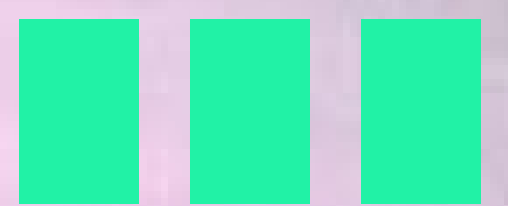

Create Your Short Story

#beaterStories

Ιούλιος 2020 // Beater.gr

Create Your Short Story

Το #CreateYourShortStory είναι μια ελληνική ψηφιακή πρωτοβουλία κοινωνικού και πολιτιστικού προφίλ με την μορφή Pocket Size Storytelling. Δημιουργήθηκε με αγάπη και αυθεντικότητα από τον Γιάννη Μυλόπουλο στο πλαίσιο του #menoumespiti, φιλοδοξώντας να είναι μαζί σου όπου κι αν βρίσκεσαι. Γεννήθηκε για σένα, τον σύγχρονο άνθρωπο που θέλει να διαβάσει και να «χαθεί» σε δυο – τρία λεπτά μέσα στην αφήγηση μιας μοντέρνας λογοτεχνικής ιστορίας, αλλά ξαφνικά αποκόπηκε απότομα από τους έντονους ρυθμούς της εποχής που ζούσε μέχρι πριν λίγες μέρες, ξεχνώντας όμως πως μερικές φορές η πολυτέλεια του χρόνου βρίσκεται τελικά στο χέρι μας!

Σε αυτό το τεύχος θα βρεις τις 10 ιστορίες που προτάθηκαν από τον Γιάννη Μυλόπουλο και τις επιλεγμένες συνέχειες, όπως ολοκληρώθηκαν από τους αναγνώστες του Beater.gr, από τις 20 Μαρτίου μέχρι τις 15 Μαΐου 2020.

//Σε συνεργασία με τον Γιάννη Μυλόπουλο – Digital Storytelling Consultant και το Beater.gr.

«Η δίκη με τα τακούνια»

Όλα βαίνανε καλώς. Σχεδόν τέλεια. Ότι είχε προγραμματίσει, έδειχνε να της βγαίνει και να ισχύει. Σε μια ιδιαίτερη αρμονία αλλά και κατανόηση. Η Μαίρη δεν αναγκάστηκε ιδιαίτερα να «φορέσει» την πιο χαμογελαστή επαγγελματική της μάσκα μέσα στο σικάτο κουστούμι της υπερασπίζοντας με πραγματική πειθώ την υπόθεση του πελάτη της. Το δικαστήριο ήταν ο δικός της χώρος. Το γήπεδο της. Η φυσική της έδρα. Μέχρι που ο δικαστής είχε άλλη γνώμη. Ακούγοντας την τελική του απόφαση, δεν μπορούσε να κοιτάξει κατάματα κανέναν. Μονάχα το πάτωμα που τριβόταν με μανία από τις μαύρες γόβες της. Ένα δεξί δάκρυ κύλησε στενάχωρα με γρήγορη κατεύθυνση προς τον ψηλό λαιμό της. Ήταν μια λέξη άγνωστη στην μέχρι τώρα πετυχημένη πορεία της. «Ισόβια...»

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει η Δαμιάνα Κουτσομίχα

Τα γόνατά της άρχισαν να τρέμουν. Δεν έπρεπε να χάσει την ισορροπία της. Οι μαύρες γόβες της ήταν φιλοτάκουνες. Της έδιναν το φυσικό εκτόπισμα που της έλειπε. Οι κινήσεις έπρεπε να είναι μελετημένες. Δεν θα άντεχε και δεύτερο διασυρμό της φήμης της. Ήδη περνούσαν από μπροστά της οι τίτλοι των άρθρων στον ηλεκτρονικό τύπο.

«Γνωστή δικηγόρος λιποθύμησε στο άκουσμα της απόφασης...»

Μετατόπισε ελαφριά το σώμα της στο δεξί τακούνι. Έσυρε για λίγα εκατοστά μπροστά το αριστερό της πόδι. Άκουσε το ελαφρύ σύρσιμο του παπουτσιού και έδωσε βάρος στην μύτη του. Είχε ήλιο έξω και η μαύρη δερμάτινη γόβα γυάλιζε αστραφτερή σε αντίθεση με το βρώμικο πάτωμα. Ακούμπησε με αυτοπεποίθηση το αριστερό τακούνι κάτω και ακούστηκε ο δυνατός του ήχος «Τακ».

The End #1

#beaterStories2

#2n

«Στη ζωή προχωράς με ψηλά το κεφάλι.»

Το χωράφι διακρινόταν από ένα καταπράσινο υγιές χρώμα έτοιμο να το φας. Ο ήλιος είχε πάρει τη θέση του με γενναίο και μεγαλοπρεπή τρόπο. Λίγα λεπτά μετά τις επτά – όπου είχε ήδη ξημερώσει για τα καλά – τα δύο αδέρφια, ελαφρώς νυσταγμένα, ξεκίνησαν το σημερινό περπάτημα προς τον δύσκολο προορισμό. Σκέτος γολγοθάς! «Νομίζω πως θέλω ακόμα έναν καφέ», αναστέναξε νυσταγμένα ο Τόλης και συνέχισε να κοιτάζει προς τα κάτω. Το βλέμμα του συγχρονίστηκε με μια μαζική πρωινή κραυγή από τα πουλιά της λίμνης. Κάθε μέρα, έξι μέρες την εβδομάδα, τα τελευταία τρία χρόνια κάνανε αυτό το εξαντλητικό, σχεδόν απάνθρωπο, ταξίδι με τα πόδια. Πέντε χιλιόμετρα στο πάνω και πέντε στο γύρνα. Σε μια εποχή που βγήκε απότομα από μια άλλη εποχή. Ο Μήτσος δεν μιλούσε. Είχε ακόμα τη μυρωδιά του νεογέννητου μωρού στα χέρια του. Ένα μεγάλο δώρο που του επιφύλασσε η άτιμη ζωή. Από τότε που η Δέσποινα του ανακοίνωσε ότι ήταν έγκυος, άλλαξε ολόκληρη η ζωή του. Στην αρχή δυσκολεύτηκε να το αποδεχτεί. Ξαφνικά ένιωσε πολύ μικρός για να μη δώσει ευκαιρίες στον εαυτό του να μη δει τον κόσμο πέρα από το προφανές. Το Μακρινό. Το Μακρινό ήταν ένα χωριό τετρακοσίων κατοίκων...

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει ο Κωνσταντίνος Αλεξάνδρου

Εκείνη τη μέρα, ο Μήτσος, απορροφημένος από τις σκέψεις του, παρέσυρε τον νυσταγμένο Τόλη παραπέρα, αφήνοντας το Μακρινό και το χωράφι χιλιόμετρα πίσω τους. Λίγο πριν ανηφορίσουν το βουνό που υψωνόταν μπροστά τους, σταμάτησαν. Τα δύο αδέρφια βρέθηκαν στο στενό πλάτωμα στη ράχη ενός βουνού που είχαν να επισκεφτούν από παιδιά. Μια πέτρα κύλησε και τράβηξε το βλέμμα και των δύο. Ένα χέρι, από την μέση του πήχη μέχρι την άκρη των δακτύλων, φάνηκε να προεξέχει από το τέλος του πλατώματος. Τα δάκτυλα απλωνόταν στο τέλος της πτώσης. Ο Μήτσος το σήκωσε σιωπηλός και να το δίπλωσε πάνω στο γέρικο σώμα που ήταν ξαπλωμένο με κλειστά τα μάτια. Το κράτησε εκεί και κάθισε δίπλα του, με σκυμμένο το κεφάλι και το χέρι του στα μάτια του.

Ο Τόλης είχε ακουμπήσει την πλάτη του σε ένα κιγκλίδωμα στην άκρη του πλατώματος κι αγκάλιαζε ό,τι έχει απομείνει από το κιγκλίδωμα. Έχει δάκρυα στα μάτια κι ήταν στραμμένος προς τον Μήτσο. Ο Μήτσος πλησίασε τον Τόλη και τον κοίταξε. Εκείνος συνεχίζει να κοιτάει προς το ξαπλωμένο σώμα του γέρου και μετά σήκωσε το κεφάλι του προς τον Μήτσο.

«Πιάσου κι εσύ από δω. Δεν μπόρεσα να το αφήσω. Ήσουν εκεί συνέχεια, σε παρακαλώ.», είπε ο Τόλης

«Όχι. Θέλω να φύγω. Να φύγω από εδώ. Να βρεθώ εκεί ... », είπε ο Μήτσος κι έδειξε προς τα μεγάλα πουλιά που πετούσαν. «... ή εκεί που έφτασε η πέτρα. Να φύγω.», συνέχισε, δείχνοντας τη ρίζα του βουνού.

Ο Τόλης έψαξε το χέρι του Μήτσου, το έπιασε, το σήκωσε και σκούπισε το στόμα του με την ανάποδη του χεριού του. Έμειναν και οι δύο όρθιοι, να κοιτάνε προς το ξαπλωμένο σώμα. Ο Τόλης το πλησίασε με αργά βήματα, με το χέρι του κρατημένο στο στόμα του.

«Έτσι έγινε», αναφώνησε.

Ο Μήτσος αγκάλιασε τον Τόλη από την πλάτη για να τον σταματήσει. Εκείνος δε σταμάτησε να προχωρεί και έβαλε το χέρι του πάνω στο χέρι του Μήτσου που τον αγκάλιαζε από το στήθος του.

«Εκεί έγινε», συνέχισε ο Τόλης.

Λίγες ώρες αργότερα, πίσω στο Μακρινό, ο Σόλωνας μαζί με άλλους έπιναν καφέ στο μαγαζί του χωριού, κοιτώντας προς το δρόμο. Το αγροτικό με οδηγό τον Μήτσο και συνοδηγό τον Τόλη εμφανίστηκε στο δρόμο, σε αργή κίνηση. Στην καρότσα, τυλιγμένο σε μια κουβέρτα, το σώμα του γέρου που βρέθηκε στην άκρη του βουνού. Ο Σόλωνας σηκώθηκε αργά αργά και έκανε σήμα στους διπλανούς να σωπάσουν, δείχνοντας το αγροτικό που περνούσε. Σύντομα, άφησε την παρέα και σχεδόν τρέχοντας έφτασε δίπλα από το όχημα. Έβαλε το χέρι του στην πόρτα, στο ανοιχτό παράθυρο, και κοίταξε ανήσυχος τον Μήτσο.

«Ποιός είναι πίσω;», ρώτησε.

Ο Μήτσος τον κοίταξε με δάκρυα στα μάτια και του πιασε το χέρι. Ο Σόλωνας έστριψε το βλέμα του στον Τόλη, που συνέχιζε να κρατάει το τιμόνι.

«Τόλη; Ποιόν έχετε πίσω Τόλη; Τι έγινε; Ο αδερφός σου δε μου λέει! Ποιόν έχετε πίσω;»

«Έφυγε κυρ Σόλωνα. Δεν άντεξα να τον δω να φεύγει. Έφυγε. Θα ήθελα να τον δω πριν φύγει.», αποκρίθηκε ο Τόλης.

Ο Σόλωνας άφησε το παράθυρο και έτρεξε στη πίσω μεριά του αγροτικού που συνέχιζε να κινείται αργά, κατέβασε την πόρτα της καρότσας, απλώθηκε και τράβηξε το τυλεγμένο με την κουβέρτα σώμα. Ξεδίπλωσε την κουβέρτα και αποκάλυψε το κεφάλι του σώματος. Το αγροτικό σταμάτησε να κινείται, κι έμεινε ο Σόλωνας να κρατάει το σώμα από τις μασχάλες και να φιλάει το πρόσωπο του. Τα πόδια του σώματος ακουμπούσαν στο χώμα του δρόμου. Ο Μήτσος τον πλησιάσε, έσκυψε και έπιασε την άκρη της κουβέρτας

«Καρδιά. Στη μέση του δρόμου. Στη μεγάλη στροφή. Ο Τόλης πάγωσε, δεν πλησίασε, έμεινε γαντζωμένος στο κάγκελο.», μίλησε ο Μήτσος.

Μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, με κλειστές όλες οι πόρτες, το φως έμπαινε μόνο μέσα από ένα μικρό παράθυρο και δημιουργούσε μια ζώνη φωτός πάνω στα πόδια του Τόλη. Ένας αετός στεκόταν στο φως δίπλα σε ένα πιάτο με φαγητό. Ο Τόλης ήταν καθισμένος στο πάτωμα κι η πλάτη του ακουμπύσε σε ένα κρεβάτι. Άφηνε ένα θόρυβο λυγμού και πνιγμένου βήχα.

Στην πλατεία του χωριού, δύο άντρες συζητάνε. Στην άλλη άκρη, κάθονται ο Σόλωνας κι ο Μήτσος.

«Καλά ρε παιδί μου κι αυτός πήγε και κλείστηκε στο δωμάτιο του πατέρα του; Κοίτα τι σου είναι. Πόσο βαριά το παίρνει ο άνθρωπος.»

«Ξέρεις τι είναι να κοκαλώνεις; Του πέθαινε λίγο πιο πέρα κι αυτός είχε μαρμαρώσει. Δε άκουσε τίποτα. Ούτε ο χάρος θα του το κελάηδησε.»

«Ο αδερφός του;»

«Εκείνος του έκλεισε τα μάτια. Μόνος του εκείνος, κι είδε κι άκουσε.»

Λίγα λεπτά αργότερα, ο Μήτσος καθόταν στο τραπέζι του καφενείου μαζί με τον Σόλωνα, όσο ένας ένας οι κάτοικοι του χωριού περνούσαν να τους δώσουν το χέρι και να τους πούνε συλλυπητήρια στα οποία λέγανε ευχαριστώ. Σύντομα έμειναν μόνοι τους. Ο Σόλωνας δεν άργησε να σπάσει τη σιωπή.

«Δε θα έρθει;»

«Είναι εκεί από χθες. Δε θέλει να δει κανέναν.»

Ο Σόλωνας πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε. «Σήμερα είναι η κηδεία. Πάγωσε εκείνη τη στιγμή, αλλά δεν έχει ουσία αυτό που κάνει. Πρέπει να τον δει. Θα τον λυτρώσει. Να είναι δίπλα και σένα. Θα σε λυτρώσει κι εσένα που ήσουν μόνος σου μαζί του.»

«Δε θα 'ρθει. Του άφησα φαγητό. Του άφησα ένα πιάτο.»

Λίγο αργότερα, την ίδια μέρα, τη μέρα της κηδείας, ο Μήτσος ξεκίνησε να ανηφορίζει προς το σπίτι στο λόφο λίγο πιο έξω από το χωριό. Στο μικρό παράθυρο, που ήταν το μοναδικό άνοιγμα στον τοίχο εκείνης της όψης, το πιάτο ήταν άδειο κι ο αετός έλειπε. Ο Μήτσος έφτασε το σπίτι, πήρε το άδεια πιάτο και στάθηκε δίπλα στο παράθυρο.

«Είναι η κηδεία τώρα. Πρέπει να έρθεις να τον δεις. Ακούς; Τόλη;»

«Δεν τον είδα να φεύγει. Δε θέλω να δω τίποτα. Αν είναι να ξαναδώ, μόνο αυτόν. Να ανέβει από τα ριζά του βουνού, να κατέβει από πίσω από τα σύννεφα. Να ξανάρθει.» του απάντησε ο Τόλης.

«Θα ξανάρθει αυτός τότε, Τόλη μου. Δε θα σ' αφήσει. Θα βρει το δρόμο να ξανάρθει, να τον δεις που θες, πριν φύγει.» είπε ο Μήτσος κι έφυγε.

Όσο η μέρα προχωρούσε και το φως δυνάμωνε, ο Τόλης έμεινε μπροστά στο ανοικτό παράθυρο, δίπλα στο γεμάτο πιάτο. Ο ίδιος αετός εμφανίστηκε και κοίταξε τον Τόλη.

Μόλις έφτασε το απόγευμα, ο Μήτσος επέστρεψε και πήρε το άδειο πιάτο από το παράθυρο. Εκεί τον πρόφτασε ο Τόλης.

«Μήτσο; Το φαγητό που μου φέρνεις, τι είναι;»

«Φαγητό, φαγητό είναι.»

«Ποιος το φτιάχνει;»

«Η Μάρθα, της είπα για σένα. Είπε, μόνη της, εγώ, εγώ! Ένα πιάτο παραπάνω έφτιαχνα για τον πατέρα σας, θα συνεχίσω να το φτιάχνω για όσο χρειαστεί. Μη σε νοιάζει. Καλό είναι.»

«Είναι καλό, Μήτσο. Αλλά μόλις που το αγγίζω. Δεν κατεβαίνει μπουκιά.»

«Πήγα χθες στο μνήμα.»

«Είναι όπως το ήθελε;»

Ο Μήτσος άπλωσε το χέρι του προς τον Τόλη. «Ναι. Μόνο πέτρες, από πάνω του. Έλα κι εσύ να το δεις μια μέρα. Να πάμε μαζί.»

«Θα 'ρθω. Είμαι σίγουρος πως θα 'ρθω. Θα τα καταφέρω.»

Ο αετός εμφανίστηκε πετώντας σε κύκλους πάνω από το λόφο. Το πιάτο τώρα ήταν αναποδογυρισμένο στο χώμα μπροστά στο παράθυρο. Ο Μήτσος επέστρεψε στο σπίτι, σήκωσε το πιάτο και στάθηκε δίπλα στο παράθυρο. Ο αετός έμεινε να παρατηρεί.

«Τόλη; Είσαι μέσα; Τι έγινε; Δεν έφαγες; Γιατί είναι το πιάτο πεταμένο;»

«Γιατί το πέταξα εγώ!»

«Δε σ' άρεσε;»

«Σου λέω ίσα που το αγγίζω!»

«Και ποιός το τελειώνει κάθε φορά;»

«Όποιος και να το τελειώνει δεν είναι αυτός που περιμένω εγώ. Δεν έχει έρθει κανένας!»

«Θα έρθει Τόλη, θα έρθει.»

«Πότε; Είναι κάθε μέρα που περιμένω. Το πρωί ξυπνάω γιατί περιμένω, το βράδυ πρέπει να βρω πως να κοιμηθώ γιατί δεν ήρθε. Κάθε μέρα!»

«Δεν ξέρω. Θα έρθει όμως Τόλη, θα έρθει. Το είδα, εγώ το είδα. Δε μπορεί θα το δεις κι εσύ.»

«Εγώ δεν το είδα. Είχα παγώσει. Δε θυμάμαι τίποτα άλλο. Μόνο ότι έγινε έτσι. Χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτα.»

«Φεύγω Τόλη. Μην ανησυχείς. Ξέρω ότι θα βρεις τι να κάνεις.», Ο Μήτσος είπε την τελευταία κουβέντα κι έφυγε.

Το επόμενο απόγευμα, ο Μήτσος επιστρέφοντας στο σπίτι στο λόφο είδε τον αετό να πετάει χαμηλά. Ο Μήτσος προχωρούσε προς το σπίτι διστακτικά. Ο Τόλης τον πλησίασε από πίσω του. Σήκωσε μια πέτρα, τον χτύπησε στο κεφάλι και τον άφησε να πέσει νεκρός. Τοποθέτησε την πέτρα δίπλα στο κεφάλι του Μήτσου και κοίταξε προς το ουρανό.

«Κανονίστηκε κι αυτό. Τώρα έμεινα μόνος μου. Έλα. Ο αετός έχει πάρει πάλι ύψος και πετάει.»

Ο αετός πλέον ήταν μέσα στο δωμάτιο. Ο απογευματινός ήλιος έπεφτε στα πόδια του, που κρατούσαν σφιχτά την πέτρα που σκοτώσε τον Μήτσο.

The End #2

#beaterStories3

«Ντάμα Καρό.»

Καθώς ξεφύλλισα τα πρώτα φύλλα της εφημερίδας, ένιωσα ένα βλέμμα να με κεντράρει. Το μυώδες σταυροπόδι μου ενοχλήθηκε ανώμαλα από το αδιάκριτο στίλ της απέναντι κυρίας. Πρέπει να είχε τα διπλάσια χρόνια μου. Ήταν κοντά στα εξήντα. Περιποιημένη, γυμνασμένη και όμορφη. Αρκετά όμορφη μάλιστα για την ηλικία της. Ήπια μια μεγάλη δευτεριάτικη ρουφηξιά καφέ και ανταπέδωσα το βλέμμα. Σχεδόν με έναν παρατεταμένο θυμό που караδοκούσε στα μάτια μου, έτοιμος να ζητήσει άγαρμπα το λόγο. Σηκώθηκε ξαφνικά και ήρθε μπροστά μου. «Καλημέρα σας νεαρέ μου κύριε. Μπορώ να σας απασχολήσω για ένα δευτερόλεπτο; Δε θα κατακραστώ σχεδόν καθόλου τον πολύτιμο χρόνο του διαλείμματος σας». Έμεινα άναυδος. Όχι τόσο από αυτό που μου είπε αλλά από το πως μου απευθύνθηκε με την κίνηση του χεριού της. Με τη χάρη του σώματος της. Η ομοιότητα ήταν προφανέστατη. Σχεδόν ίδια με του συγκωρεμένου. Ταράχτηκα αρκετά. Ειδικά όταν παρατήρησα πως κρατούσε τον ίδιο αναπτήρα που είχε και ο πατέρας μου όταν κάπνιζε στα νιάτα του πολύ πριν του το απαγορέψει ο καρδιολόγος λέγοντας του: «Μάκνη η αναμέτρηση με το τσιγάρο είναι τελειωμένη υπόθεση». Δεν μπορεί, κάτι συμβαίνει με αυτή την γυναίκα...

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει η Καλλιόπη Καλύμνιου

«Όχι», της απάντησα απότομα, ενώ το βλέμμα μου έμεινε καρφωμένο στον αναπτήρα. Ήταν δώρο της μαμάς ο αναπτήρας. Το θυμάμαι ξεκάθαρα. Του τον είχε πάρει από ένα περίπτερο έξω από το λιμάνι του Πειραιά. Σε όλη τη διαδρομή από Ελληνικό μέχρι λιμάνι Πειραιά στις 5.30 το πρωί ο μπαμπάς έβριζε γιατί είχε ξεχάσει «τον γαμημένο αναπτήρα του». Λες και στην Αντίπαρο δεν υπάρχουν αναπτήρες.

«Ορίστε, πάρε αυτόν και σταμάτα να γκρινιάζεις», διέταξε η μαμά με το που μπήκε ξανά μες το αμάξι.

«Τι είναι αυτό;» Είχε μείνει ο μπαμπάς να κοιτάζει τον αναπτήρα. Ήταν πραγματικά γελοίος. Είχε επάνω κάτι μικρούς χορευτές με στεφάνια λουλουδιών στα μαλλιά και κάτι προβατάκια να πετάνε στον ουρανό. Μα καλά, ποιος σκέφτηκε τέτοιο σχέδιο για αναπτήρα;

«Τυφλός είσαι; Για τον αναπτήρα δεν έβριζες; Ε, πάρε αναπτήρα και σταμάτα την γκρίνια, πια!»

Δεν της απάντησε ποτέ ο μπαμπάς. Γύρισε μία φορά τον αναπτήρα στο χέρι του και τον έβαλε στην τσέπη χωρίς δεύτερη κουβέντα. Έχασε πολλούς αναπτήρες μέχρι να το κόψει οριστικά το τσιγάρο. Πάντα, όμως, ζητούσε πίσω τον αναπτήρα αυτό.

«Ορίστε;» Η ξαφνιασμένη φωνή της άγνωστης γυναίκας με έφερε στο παρόν.

«Ε, συγγνώμη, αλλά πρέπει να φύγω. Με περιμένουν». Χωρίς δεύτερη σκέψη άρπαξα το πεταμένο στη διπλανή καρέκλα παλτό μου και άφησα την διπλωμένη εφημερίδα επάνω στο μαύρο τραπεζάκι του μαγαζιού. Δεν με ενδιαφέρει να μάθω τι ήθελε να μου πει. Δεν με ενδιαφέρει να μάθω τίποτα για τη ζωή ενός ανθρώπου που για εμένα έχει πεθάνει.

The End #3

«Έρωτας στην εποχή των ελαστικών»

Το ραδιόφωνο έπαιζε μια γνωστή μουσική που δε θυμόταν αν την είχε ακούσει. Φωνητικά γυναικεία και γλυκές μελωδικές νότες λες και ήταν βγαλμένες από ψηφιακό ξυλόφωνο. Η έκτη ταχύτητα είναι η καλύτερη ταχύτητα! Ξεκούραστη, γρήγορη αλλά και συμπυκνωμένη με όλη την ιπποδύναμη της μηχανής να φροντίζει για τη θαυμάσια οδηγική εμπειρία της νέας μικρής BMW σειρά 1. «Καλορίζικο και με ευτυχισμένες βόλτες», τριγυρνούσε συνέχεια στο μυαλό της Άσπας η τελευταία φράση που είπε ο αφεγάδιαστος κύριος Παναγιώτου. Πήγαινε κάθε εβδομάδα για δυο μήνες. Της άρεσε πολύ η εξυπηρέτηση και γενικότερα περνούσε πολύ ωραία στην αντιπροσωπεία. Δεν έπαιρνε απόφαση για την τελική αγορά, μέχρι την προηγούμενη Δευτέρα που ο κύριος Παναγιώτου της έκανε ένα φοβερό κομπλιμέντο για το στιλ και τον αέρα που αποπνέει η Άσπα ως γυναίκα.

«Εσείς συγκεκριμένα δε θα μπορούσατε να ζητήσετε τίποτα λιγότερο παρά μόνο ένα τόσο στιλάτο και μοντέρνο αυτοκίνητο. Θεωρώ πως είναι μια φυσική εξέλιξη του εαυτού σας με μια ζωγραφισμένη αυτοπεποίθηση. Τι λέτε, είστε έτοιμη να μην έχετε ανάγκη από ημίμετρα;».

Η Άσπα δεν ήταν αυτό ακριβώς που περιέγραφε ο κύριος Παναγιώτου αλλά το κοκτέιλ αυτοεκτίμησης έπαιζε σαν μια ζωτική ανάγκη μετά από τα όσα συνέβησαν το τελευταίο εξάμηνο στη ζωή της. Σαν να το επιδίωκε, να το διεκδικούσε και να το αναζητούσε. Το αυτοκίνητο ήταν η αφορμή μετά από κάποια στιγμή. Ξεκάθαρα. Δεν το παραδέχτηκε φανερά, αλλά μετά από την τρίτη επίσκεψη είχε βρει ένα κανονικό νόημα στη ζωή της. Να πηγαίνει στην αντιπροσωπεία κάθε εβδομάδα και να συζητάει με τον κύριο Παναγιώτου για την νέα πιθανή αγορά της λευκής BMW. Έρωτας στην εποχή των ελαστικών θα μπορούσε να είναι ο τίτλος από το φλερτ που εξελίσσονταν με όμορφη τακτική...

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει η Δώρα Καρακεχαΐδου

Ήξερε πολύ καλά πόσο επικίνδυνο ήταν αυτό το παιχνίδι που είχε ξεκινήσει με τον κύριο Παναγιώτου. Το είχε νιώσει στο πετσί της άλλωστε, όταν ένα χρόνο πριν είχε μπει στη ζωή της ο Ντίνος. Καμία σχέση με τον «τέλειο» κύριο Παναγιώτου. Ούτε κοστούμι φορούσε, ούτε ευγενικός ήταν ούτε και τόσο διακριτικός στο φλερτ του. Ο Ντίνος ήταν κυνηγός. Ωμός, άγριος, γεννημένος για την αδρεναλίνη. Και της κόστισε. Της κόστισε τόσο πολύ που έχασε τον εαυτό της.

«Άραγε τι να κάνει αυτό το κουμπί;» αναρωτήθηκε, προσπαθώντας να πάρει το μυαλό της μακριά απ' το παρελθόν της. Ήταν σίγουρη πως της το είχε δείξει ο κύριος Παναγιώτου, αλλά τα είχε χάσει με όλες αυτές τις δυνατότητες του καινούργιου της αποκτήματος. Το πάτησε και αυτομάτως άρχισε να ανοίγει η ηλιοροφή του αυτοκινήτου. Αχ μα πως το είχε ξεχάσει αυτό; Η ηλιοροφή ήταν ένας από τους βασικούς λόγους που είχε επιλέξει αυτό το μοντέλο, πέραν του φλερτ του κυρίου Παναγιώτου.

Το δροσερό ανοιξιάτικο αεράκι ανακάτεψε τα καστανά μαλλιά της. Ο ήλιος είχε χαμηλώσει και το φως του ουρανού είχε ήδη αλλάξει σε εκείνο το απαλό πορτοκαλί που λάτρευε. Ήταν η ιδανική ώρα για την πρώτη της βόλτα με το καινούργιο της αυτοκίνητο. Ο δρόμος ήταν άδειος κι έτσι δεν έχανε την ευκαιρία να ρίχνει κλεφτές ματιές από το παράθυρο. Από το υψόμετρο που ήταν, μπορούσε να δει την όμορφη πόλη της από άκρη σε άκρη και να χαζέψει τη θεϊκή ένωση του ήλιου με την θάλασσα.

Την διαδρομή την ήξερε καλά. Κι όσες φορές κι αν είχε ορκίσει τον εαυτό της να μην την ξανακάνει, πάντα έβρισκε μια καλή δικαιολογία να πει στον εαυτό της για να πατήσει τον όρκο της χωρίς ενοχές. Εκεί την είχε πάει πρώτη φορά ο Ντίνος με το δικό του καινούργιο αυτοκίνητο. Να και κάτι κοινό που είχε ο Ντίνος με το καινούργιο της φλερτ: την αγάπη για τους τέσσερις τροχούς.

«Είναι η ιδανική διαδρομή για να στρώσεις ένα καινούργιο αμάξι. Ανοιχτός δρόμος χωρίς πολύ-πολύ κίνηση» της είχε πει τότε κρατώντας το τιμόνι με το ένα χέρι ενώ περνούσε το άλλο ανάμεσα από το μαλλιά του με μπόλικη ωραιοπάθεια. Η εικόνα του ήρθε μπροστά στα μάτια της και σαν να κοιτούσε σε καθρέφτη πέρασε κι εκείνη τα δάχτυλά ανάμεσα από τα μαλλιά της. Μόλις το συνειδητοποίησε πήρε απότομα το χέρι της και κοίταξε στον κεντρικό καθρέφτη την αντανάκλαση των ματιών της, σαν να προσπαθούσε να ξορκίσει τον δαίμονα της με την πραγματικότητα. Τώρα ήταν αυτή στην θέση του οδηγού του αυτοκινήτου, αλλά κυρίως της ζωής της.

Έριξε μια γρήγορη ματιά στην θέση του συνοδηγού όπου είχε αφήσει την τσάντα της. Έβαλε μέσα το χέρι της και άρχισε να ψάχνει για τα τσιγάρα της. Άνοιξε το πακέτο και έβαλε ένα στο στόμα της. Βάλθηκε να ψάχνει πιο βαθιά στην τσάντα της για τον αναπτήρα. Μα που στο καλό; Τι κακό κι αυτό; Δεν μπορούσε να κρατήσει αναπτήρα πάνω από μήνα. Αυτή την φορά όμως δεν τον είχε χάσει. Άναψε το τσιγάρο και πήρε μια γερή ρουφηξιά. Η νικοτίνη ήταν ό,τι χρειαζόταν για να θολώσει κι άλλο το μυαλό της και να της επιτρέψει να γυρίσει πάλι πίσω στις αναμνήσεις που εδώ και έξι μήνες προσπαθούσε να αποφύγει.

Εκείνη την μέρα έτρεχε σαν τρελή. Είχε πατήσει πολλές φορές αναβολή στο ξυπνητήρι κι όταν πια άνοιξε τα μάτια της, είχε ήδη χάσει ένα τέταρτο. Έβαλε τα ρούχα της που είχε ετοιμάσει από την προηγούμενη το βράδυ, ευχαριστώντας την μητέρα της που της είχε περάσει αυτή τη συνήθεια, πήρε την τσάντα και το μπουφάν της και έφυγε τρέχοντας. Έψαχνε στις τσέπες της για ψιλά. Τίποτα. Άνοιξε το πορτοφόλι της, τίποτα κι εκεί. Κατευθύνθηκε προς το περίπτερο δίπλα στη στάση. Μόλις που πρόλαβε να πάρει τα εισιτήρια και να μπει στο λεωφορείο. Πήρε μια βαθιά ανάσα ανακούφισης και κάθισε στην αγαπημένη της θέση. Είκοσι λεπτά μετά είχε φτάσει στον προορισμό της. Έβαλε το χέρι της στην τσέπη του μπουφάν της για κάνει ένα γρήγορο τσιγάρο μέχρι να φτάσει στο γραφείο. Αναπτήρας πουθενά. «Πάλι τον έχασα γαμώτο.» Κι εκείνη τη στιγμή άκουσε για πρώτη φορά την φωνή του: «Κοπελιά! Δικό σου δεν είναι αυτός; σου έπεσε στο περίπτερο» και της έδειξε τον αναπτήρα.

«Α ναι! Σ' ευχαριστώ. Καλά έκανες τόσο δρόμο πίσω από ένα λεωφορείο για να μου δώσεις έναν αναπτήρα που κάνει 1 ευρώ;» του είπε με ειρωνεία.

«Όχι βέβαια. Το έκανα για να σε γνωρίσω και να νιώσεις υποχρεωμένη για το καλό που σου έκανα. Πάμε για καφέ;» της είπε κάπως αδιάφορα και γεμάτος αυτοπεποίθηση. Μα ποιος νομίζει πως είναι τέλος πάντων. Σιγά μην την έριχνε με τέτοιες βλακείες.

«Σ' ευχαριστώ για τον αναπτήρα, αν και δεν ήταν ανάγκη, αλλά δεν έχω καθόλου χρόνο για καφέδες», του απάντησε ειρωνικά και πήρε απότομα τον αναπτήρα απ' το χέρι του για να ανάψει το τσιγάρο της. Πριν προλάβει όμως, ο Ντίνος με μια γρήγορη κίνηση τον είχε πάρει πάλι πίσω και στην θέση του είχε βάλει την κάρτα με το τηλέφωνό του.

«Οκ. Φεύγω τότε», της απάντησε πηγαίνοντας προς την πόρτα του οδηγού ενώ εκείνη έμεινε συνοφρυωμένη να κοιτάζει μία την κάρτα στο χέρι της, μία τον άγνωστο τύπο. «Αν το μετανιώσεις πάρε τηλέφωνο. Σχολάω στις πέντε.» Με το κλείσιμο της πόρτας κατάφερε επιτέλους κι εκείνη να κλείσει το στόμα της. Έμεινε να κοιτάει το μαύρο Audi να απομακρύνεται. Κοίταξε πάλι την κάρτα: Ντίνος Αντωνίου Συνεργείο Αυτοκινήτων. Μα ποιος βάζει τη σήμερα ημέρα το υποκοριστικό του ως όνομα για το μαγαζί του; Άκου εκεί Ντίνος... Αν και είχε πολλή δουλειά, στο μυαλό της γύριζε συνέχεια η στιχομυθία τους. Το ένστικτό της, της έλεγε ότι ο τύπος ήταν μπελάς, αλλά από την άλλη είχε ανάγκη κάτι να της τaráξει την αφόρητα αδιάφορη ζωή της. Κι αν έπαιζε καλά το παιχνίδι, ίσως να μην έβγαινε ζημιωμένη.

Η σχέση τους ήταν πολύ σύντομη. Αν μπορεί κανείς να το πει σχέση αυτό που είχανε. Βρισκόταν στα κρυφά και μόνο όταν μπορούσε εκείνος, μιας και δεν σκόπευε να χαλάσει τη μακροχρόνια σχέση του. Εκείνη είχε τον ρόλο της ερωμένης και το μόνο θετικό που έβρισκε στην όλη κατάσταση, ήταν πως η ζωή της μόνο αδιάφορη δεν ήταν πια. Την έτρωγε όμως. Πάντα ήταν υπέρ των κανόνων. Όλη της η ζωή ήταν τακτοποιημένη σε κουτάκια και πάντα ακολουθούσε την πεπατημένη. Ποτέ της μέχρι τότε δεν είχε τολμήσει να βγει έξω από τη ζώνη ασφαλείας της και είχε μια αντιπάθεια προς όλους αυτούς που δεν ακολουθούσαν τους κανόνες της «έννομης ηθικής τάξης». Όσο το ζούσε, προσπαθούσε

να μην το σκέφτεται και είχε βαλθεί να κερδίσει το παιχνίδι ενάντια στον αντίπαλο εραστή της. Να καταφέρει να βγει αλώβητη απ' όλη αυτή την παράνοια.

Πόσο λάθος είχε κάνει... Το παιχνίδι ήταν δικό του από την αρχή. Βαθιά μέσα της το ήξερε. Δεν το παραδέχτηκε ποτέ. Γι' αυτόν ήταν απλώς μία ακόμα γυναίκα που πέρασε απ' τη ζωή του για εκείνη όμως ήταν ό,τι πιο δυνατό είχε νιώσει ποτέ. Έξι μήνες πριν, του το παραδέχτηκε και ήταν και το τελευταίο πράγμα που του είπε πριν τον διαγράψει οριστικά απ' τη ζωή της. «Δεν χρειάζεται να εξηγήσεις κάτι. Καταλαβαίνω. Σου τελείωσε. Δεν σου το έχω πει και, θεωρητικά, δεν έχει και κανένα νόημα να στο πω τώρα, αλλά δεν έχω ξαναγιώσει έτσι. Και σ' ευχαριστώ γι' αυτό. Δεν στο λέω για να ταΐσω το Εγώ σου. Το λέω γιατί όφειλα να το παραδεχτώ στον εαυτό μου.» Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε να ξαφνιάζεται. Το βλέμμα του όμως είχε και κάτι ακόμα. Είχε ντροπή. Δεν μίλησε κανείς τους. Πήρε την επιβεβαίωση που της έδωσε με το βλέμμα του κι έφυγε.

Ο ήλιος είχε πια βυθιστεί στη θάλασσα. Ο αέρας που έμπαινε από την ανοικτή ηλιοροφή πιο κρύος από πριν την έκανε να ανατριχιάσει. Κατέβασε ταχύτητα, έβγαλε φλας και πήρε την πορεία της επιστροφής. Φτάνει το μνημόσυνο. Κοίταξε το είδωλο της στον καθρέφτη και θαύμασε την τέλεια γραμμή που είχε καταφέρει επιτέλους να κάνει στο περίγραμμα των χειλιών της. Δεν τα πήγαινε και πολύ καλά με το make up. Την σκέψη της διέκοψε ο ήχος κλήσης του κινητού της. Έριξε μια κλεφτή ματιά στην οθόνη. Ήταν ο κύριος Παναγιώτου, που αν και της είχε ζητήσει να τον αποκαλεί απλά Άρη, εκείνη επέμενε στο «Κύριος Παναγιώτου». Το έβρισκε χαριτωμένο. Για μερικά δευτερόλεπτα έχασε, προσπαθώντας να βρει το σωστό κουμπί στο τιμόνι του αυτοκινήτου για να απαντήσει στην κλήση. Ίσως τελικά να δεχόταν την πρόσκληση του για ποτό.

Πάτησε το κουμπί και η καμπίνα του αυτοκινήτου γέμισε με την φωνή του κυρίου Παναγιώτου. Τα μάτια της τώρα χαμογελούσαν.

-Καλησπέρα! Ο Άρης είμαι.

-Καλησπέρα σας κύριε Παναγιώτου. Πώς είστε;

-Αν συνεχίσεις να μου μιλάς στον πληθυντικό, όχι και τόσο καλά.

-Μα γιατί; Εγώ το βρίσκω χαριτωμένο.

-Εγώ πάλι αστείο. Αλλά πάλι αφού το θες έτσι θα μιλήσω αυστηρά επαγγελματικά και θα ρωτήσω: πως σας φαίνεται το καινούργιο σας αυτοκίνητο; είστε ικανοποιημένη με τις επιδόσεις του;

-Απόλυτα! Είναι κάπως πολύπλοκο βέβαια και ακόμα δεν μπορώ να θυμηθώ τι κάνει κάθε κουμπί εδώ μέσα.

-Α δεν είναι τίποτα. Θα μπορούσαμε αν θέλετε να βρεθούμε κατά τις 22.00 να σας υπενθυμίσω τα βασικά.

-Υπέροχα. Γειά σου Άρη. Τα λέμε στις 22.00.

The End #9

#beaterStories5

#5n

«Πατέρα περίμενε λίγο. Δεν πρόλαβα να σου πω πολλά.»

«**Τ**η ζωή να την παίρνεις πιο ελαφρά. Μην την παίρνεις τόσο σοβαρά... Άσε τα πράγματα να έρθουν και θα δείξουν από μόνοι τους που θα σε βγάλουν. Μην τα εκβιάζεις και μην τα προκαθορίζεις. Θα έρθει από μόνο του αυτό για το οποίο πασχίζεις και δουλεύεις. Έστω και τώρα. Εσώκλειστος και μπαρουτιασμένος εκεί μέσα. Στην ξενιτεμένη σπηλιά του σπιτιού σου. Μην μπερδεύεσαι με το τώρα. Αναλογίσου το μετά. Όσα έρχονται είναι για να αλλάξουν κάποια άλλα. Κανένας φόβος δεν είναι ικανός να προετοιμάσει την αλλαγή. Αποκλειστικός υπεύθυνός είναι ο εαυτός σου. Αυτό το μόνο φιλαράκι σου που γνωρίζει ότι όταν υπάρχει άγχος και ανησυχία μόνο για καλό είναι. Μετέτρεψε αυτά τα δύο σε ευκαιρίες και να με θυμηθείς. Θα είσαι ευγνώμων μια μέρα για όλο αυτό. Μπράβο να λες! Επιβράβευσε τον εαυτό σου έστω και για λίγο. Μην φοβάσαι. Αύριο είναι η μεγάλη μέρα. Δε θα πω περισσότερα. Γνωρίζεις καλύτερα από μένα τη δουλειά για την οποία θα περάσεις συνέντευξη. Ξέρεις πόσο σημαντικό γεγονός είναι για σένα αυτό. Μην το ξεχνάς. Θα ήθελα μόνο να παριστάνεις, έστω και μέσω Skype, σαν μην τρέχει τίποτα και δεν έχεις επηρεαστεί από όλη αυτή την πρωτόγνωρη παράνοια που ζούμε τις τελευταίες εβδομάδες και να σταθείς ήρεμος και χαμογελαστός για την περίπτωση που προέκυψε. Μόνο αυτό σου ζητάω γιε μου. Σε παρακαλώ».

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει η Εύα Κώττα

Έχουν περάσει τέσσερις μήνες από τότε που έλαβα αυτό το μήνυμα από τον πατέρα μου. «Διαβάστηκε» γράφει από κάτω, «Διαβάστηκε αλλά δεν απαντήθηκε γιατί είμαι άκαρδος» αυτό θα έπρεπε να γράφει καλύτερα.

Προσπαθώ να θυμηθώ πότε άρχισαν όλα, πότε σταμάτησα να θαυμάζω τον πατέρα μου, πότε τον απομυθοποίησα, πότε τον έβαλα σε ένα κουτάκι του μυαλού μου, το σκέπασα με μαύρο πανί και κάρφωσα μια ξύλινη επιγραφή με μεγάλα γράμματα «δεν θα γίνω ποτέ σαν εσένα».

Υπάρχει κάτι για το οποίο δεν είμαι πολύ περήφανος και πραγματικά μου είναι δύσκολο να το ομολογήσω. Τα τελευταία χρόνια είχα πιάσει πολλές φορές τον εαυτό μου να τον φέρνει επίτηδες σε δύσκολη θέση. Θυμάμαι μια φορά που μου είχε ζητήσει να του κατεβάσω μια εφαρμογή για να κάνουμε βιντεοκλήσεις, αφού προσπάθησα να του εξηγήσω πως να την χρησιμοποιεί και φαινόταν να μην μπορεί να επεξεργαστεί αυτά που του έδειχνα, του είπα «Νικόλα, μου φαίνεται ότι το μυαλό σου μετά από τόσα χρόνια έχει βγει εκτός λειτουργίας». Δεν απάντησε, απλά με κοίταξε και μετά χαμήλωσε το κεφάλι.

Μεγαλώνοντας, δεν ξέρω τι ήταν αυτό που πυροδότησε την εκθρόνιση του πατέρα μου από την θέση του παντοτινού προτύπου. Το επάγγελμα του, το φθαρμένο τζιν παντελόνι, τα παπούτσια του που έπρεπε να σκιστούν για να πάρει καινούργια, το παλιό οπελάκι που όταν έπεφτε σε λακκούβες ένιωθες ότι θα σπάσει σε χίλια μικρά κομμάτια; Όλα αυτά με ενοχλούσαν. Κάθε φορά που εμφανιζόταν στις παρέες μου ένιωθα ένα περίεργο συναίσθημα ντροπής και λύπης να ανεβαίνει από τα πνευμόνια μου σαν μπαλάκι του πινγκ- πονγκ και να κολλάει στον λαιμό μου.

Υπάρχει όμως ένα περιστατικό που έχει χαραχτεί στην μνήμη μου και ίσως μπορεί να εξηγήσει πολλά για εμένα και την σχέση μου με τον πατέρα μου.

Ήταν καλοκαίρι, νομίζω Αύγουστος, φορούσα κοντό παντελόνι και από μέσα ξεπρόβαλλαν τα αδύνατα πόδια μου με τα χτυπημένα γόνατα. Με είχε πάρει μαζί του να μαζέψουμε άγρια ρίγανη. Φτάσαμε σε έναν λόφο, τράβηξε το χειρόφρενο του όπελ και κατεβήκαμε. «Περίμενε με εδώ» μου είπε, «έχει ξερά χόρτα και τσουκνίδες, θα πληγωθούν τα πόδια σου». Δεν τον άκουσα και βούτηξα στα ξεροχώραφα να μαζέψω όσο πιο πολλά κλωνάρια ρίγανης μπορούσα. Τα πόδια μου είχαν γεμίσει γρατσουνιές και σε πολλά σημεία έτσουζαν. Βαθιά μέσα μου ευχόμουν να τον είχα ακούσει. Στον γυρισμό είχαμε γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα. Εδώ και καιρό το κλιματιστικό δεν λειτουργούσε στο οπελ και σταματήσαμε σε μια κοντινή παραλία για να δροσιστούμε. Βγάλαμε τα παντελόνια μας και βουτήξαμε. Ένιωσα το αλάτι να εισχωρεί βαθιά στις πληγές μου, ένας πόνος αιχμηρός με συγκλόνισε, αλλά μετά από λίγα λεπτά δεν ένιωθα τίποτα. Μέσα στο λιοπύρι του Αυγούστου ένιωθα ελεύθερος και παντοδύναμος, είχα τα παράσημα του θάρρους μου ζωγραφισμένα στα πόδια μου, είχα αντέξει τον οξύ πόνο χωρίς να διαμαρτυρηθώ και μια σακούλα ρίγανη στο πορτ μπαγκαζ ήταν μαζεμένη από τα δικά μου χέρια.

Όταν αργά το απόγευμα φτάσαμε σπίτι, η μητέρα μου μας περίμενε ανήσυχη. Έβγαλα τις σακούλες από το πορτ μπαγκαζ και τις πρόταξα όλο καμάρι, εκείνη με φίλησε στο μέτωπο και πήρε παράμερα τον πατέρα μου να μιλήσουνε. «Κλείνει το εργοστάσιο, το μεταφέρουν στην Βουλγαρία, τι θα κάνουμε;» του είπε «Τίποτα δεν μπορούμε να κάνουμε, δεν έχουμε την δύναμη». Μαύρα φύκια από τα πιο μεγάλα βάθη της θάλασσας άρχισαν να με τραβάνε στον βυθό, ορμητικά κύματα δεν με άφηναν να πάρω ανάσα, πνιγόμεν. Δεν είμαι παντοδύναμος, είμαι αδύναμος, αδύναμος είναι και ο πατέρας μου. Αυτή η σκέψη χώθηκε μέσα στο πετσί μου και χωνόταν όλο και πιο βαθιά κάθε φορά που άκουγα την μάνα μου να λέει ότι δεν θα βγει ο μήνας, κάθε φορά που γυρνούσε ο πατέρας μου απογοητευμένος γιατί ήταν πια μεγάλος για να τον προσλάβουν.

Λυπάμαι πατέρα, λυπάμαι πραγματικά που δεν σου απάντησα σε αυτό το μήνυμα, που άφηνα αναπάντητες τις κλήσεις σου και που δεν ερχόμουν πια να σε δω. Τελικά την πήρα την δουλειά και πλέον μπορώ να καυχιέμαι στις παρέες μου για το πόσο επιτυχημένος είμαι. Λυπάμαι που χάθηκα πατέρα, που δεν είχα πια χρόνο για εσένα, είχα τόσο αφοσιωθεί στο να αποδείξω ότι δεν είμαι

αδύναμος, ότι ο δικός μου δρόμος είναι στρωμένος με δάφνες που έχασα τον μίτο της Αριάδνης. Έχασα τον μίτο και τώρα βρίσκομαι βαθιά μέσα στον λαβύρινθο, μόνος στο βροχερό Λονδίνο, περιτριγυρισμένος από ακριβά ρούχα και παπούτσια, ένα γρήγορο αυτοκίνητο, εκκεντρικά έπιπλα και μια καλοπληρωμένη δουλειά σε πολυεθνική. Φοβάμαι πατέρα, φοβάμαι ότι από στιγμή σε στιγμή θα εμφανιστεί ο μινώταυρος και τότε θα πρέπει να παραδεχτώ πόσο αδύναμος είμαι και πόσο δυνατός ήσουν εσύ, με πόσο σθένος αντιμετώπιζες την ζωή και πως ποτέ δεν το έβαζες κάτω, για χάρη της μητέρας μου, για χάρη μου.

The End #5

#beaterStories6

«Η επόμενη μέρα.»

Την ημέρα που αποφάσισα να κόψω το κάπνισμα ήταν ένα βράδυ που επέστρεφα από τη δύσκολη συνάντηση. Είχε πάει περασμένες έντεκα και ήμουν στο πόδι από τις πεντέμισι το πρωί.

«Πρέπει να κλείσει η συμφωνία με τον πελάτη. Αν δεν κλείσει, θα έχουμε σοβαρό πρόβλημα ρευστότητας».

Τα λόγια του CEO ηκούσαν δυνατά, επαναλαμβανόμενα και μεστά σαν ένα τόξο που βρίσκει τον στόχο του συνέχεια. Για καλή μας τύχη το deal έκλεισε με όρους ευνοϊκούς για την εταιρεία μας. Μόνο που μέχρι να επιτευχθεί η τελική συμφωνία, η εξάντληση και το άγχος ήταν κάτι παραπάνω από εμφανή σημάδια. Κάπνιζα έναν καπνό σε δύο μέρες τους τελευταίους έξι μήνες. Από τότε που πληροφορήθηκα πως αν δεν τα καταφέρω με την ομάδα μου να «κλείσω» το πολυπόθητο deal, θα έφευγα κι εγώ από την εταιρεία. Ήταν συμφωνία ζωής και θανάτου για την παραμονή μου στην Partizan Power. Δεν το είπα στην Μυρτώ. Δεν άξιζε να το μάθει στην κατάσταση που βρισκόταν. Δεν ήξερε κανένας για την εξέλιξη στη δουλειά μου. Εκτός από τον Τάσο, τον πατέρα μου.

Ένιωσα εγκλωβισμένος μια μέρα. Θα έσκαγα. Έπρεπε σε κάποιον να το πω. Να το αναφέρω. Ο Τάσος αντιμετώπιζε τη ζωή – όπως πάντα άλλωστε – με μεγάλη στωικότητα. Μου είπε να μην ανησυχώ. Πως θα τα καταφέρω. Αυτός θα ήταν εκεί για οτιδήποτε και για οποιαδήποτε βοήθεια. Καταλάβαινε από επιχειρήσεις, αφού υπηρέτησε επάξια το «σπορ» για πάνω από πέντε δεκαετίες. «Να κοιτάξεις και λίγο τον εαυτό σου μικρέ. Όχι μόνο τους άλλους. Να νοιάζεσαι και για τον Θανούλη! Είσαι μικρό παιδί ακόμα και πάντα θα είσαι βασικά για μένα. Λίγο μεγαλύτερο από τα εγγόνια που μου χάρισες. Άντε πάρε τα πάνω σου και συνέχισε». Τα λόγια του Τάσου με έκαναν να εκνευριστώ. Όχι μαζί του. Με μένα και πολύ περισσότερο με τον μαλάκα που είχα για διευθυντή.

Αποφάσισα να καπνίσω το τελευταίο στριμμένο τσιγάρο. Η προτελευταία τζούρα ήταν μελαγχολική, κλέφτικη. Σχεδόν απογοητευτική. Σε ένα λεπτό θα άρχιζε η επόμενη φάση της ζωής μου. Που πιθανόν να είχε και μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Απλώς σαν μικρό παιδί κι εγώ, δεν το ήξερα ακόμα...

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει η Μαίρη Καλογιάννη

Προσπάθησα να κρατήσω τη σκέψη μου αισιόδοξη και συγκεντρωμένη στην απόφασή μου. Όλα όσα με ενοχλούσαν και μου προκαλούσαν εκνευρισμό τώρα θα εξαφανιζόταν μαζί με τον καπνό που φύσηξα στην τελευταία τζούρα. Τι παιδική σκέψη, Θανούλη...

Κανένας καπνός δεν εξαφάνισε τίποτα. Ένιωθα όλα τα πολυπόθητα deals να σχηματίζουν πέτρες απειλητικές, βράχους πάνω από το κεφάλι μου. Κάποιος με πετροβολούσε αγριεμένος και με έσπρωξε να οριζοντιωθώ στο πεζοδρόμιο. Η ζέστη του τσιμέντου και η τραχιά επιφάνειά του που κάρφωνε την πλάτη μου μου έφεραν μια απελευθερωτική αίσθηση παράδοσης. Πέτρες από πάνω μου, πέτρες από κάτω μου. Κι εγώ στη μέση, ξαπλωμένος, ισοπεδωμένος. Σκέφτηκα όσα έλεγε η μάνα μου η Φιλιώ για τις θείες που μιλούσαν για τα παιδικά τους χρόνια λίγο πριν ξεψυχήσουν.

Προσπάθησα να με θυμηθώ παιδί να τρέχω πίσω από τον Τάσο να του πάρω τα κλειδιά του Τογوتا και να ανοίξω πρώτος τη μηχανή. Ο Τάσος όμως δεν είχε κλειδιά ούτε Τογوتا. Προσπάθησα να με θυμηθώ με τα σορτσάκια μου να κρύβομαι κάτω από το πανί που έκλεινε την είσοδο του σινεμά στο χωριό και να κρυφοκοιτάω την ταινία της Παρασκευής. Το πανί της προβολής όμως δεν πρόβαλε καμιά ταινία. Μαύρο ήταν που τρεμόπαιζε. Έσφιξα τα μάτια μου κι άλλο κι άλλο μέχρι το μαύρο να πλημμυρίσει όλη την εικόνα, να γίνει σταθερό και βαθύ. Δεν ήξερα πια αν έβλεπα μαύρο ή τίποτα. Αποφάσισα να μην πασχίζω να καταλάβω ή να θυμηθώ. Αποφάσισα να αφεθώ στο μαύρο ή στο τίποτα.

Η φωνή της Μυρτούς επανέφερε την ακοή μου. «Θάνο; Θάνο; Μίλησέ μου Θάνο.»

Η γλυκιά της φωνή με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι η πλάτη μου δεν ακουμπούσε πια σε πέτρες αλλά σε μια μαλακή επιφάνεια. Ήμουν ανακουφισμένος και η ηρεμία που ένιωθα δεν μπορούσε να διακοπεί από λόγια. Κούνησα το αριστερό μου χέρι για να χαιρετήσω τη Μυρτώ. Τι παράξενο όμως, η Μυρτώ συνέχιζε να φωνάζει το όνομά μου, και η φωνή της από γλυκιά γινόταν σπασμωδική και άκουγα το όνομά μου τώρα ανάμεσα από λυγμούς...

The End #6

#beaterStories7

«Ο μονόλογος του Παυλάκη»

Μαμά, ο μπαμπάς είπε ότι από τη νέα χρονιά θα έχει πιο πολύ χρόνο για μένα και θα με βλέπει περισσότερο. Μπορεί και κάθε Σαββατοκύριακο! Εσένα σου είπε κάτι άλλο; Μήπως τότε που μιλούσατε δυνατά στο δρόμο και μας βλέπανε όλοι; Και ήρθε εκείνος ο κύριος με το σκούρο πρόσωπο και μου έδωσε τρία κάστανα καθαρισμένα, όπως ακριβώς τα φτιάχνει και η γιαγιά. Αλλά ο μπαμπάς τον έσπρωξε. Είχε και κρύο και γλιστρούσε κάτω. Θυμάσαι που ο κύριος τρόμαξε και έπεσε ξαφνικά και άρχισε να τρέχει; Κι εγώ τρόμαξα πολύ τότε. Μετά, όταν γυρίσαμε σπίτι, στο δωμάτιο μου έβαλα τα κλάματα. Αλλά όλα αυτά είναι ένα όνειρο που βλέπω συνέχεια στον ύπνο μου μαμά. Κάθε μέρα. Ή μάλλον κάθε νύχτα. Τελικά δεν είχε δίκιο ο μπαμπάς. Ψέματα μου είπε. Από τα Χριστούγεννα... Είπε ότι θα με βλέπει περισσότερο. Και δεν το έκανε. Έχω παράπονο. Πάσχα φτάσαμε! Όμως γιατί δεν έρχεται λες; Επειδή έχει κορονοϊό έξω και δεν βγαίνουμε και χρειάζεται να μένουμε σπίτι; Μαμά ο μπαμπάς μένει σπίτι του με την καινούργια μου μαμά;

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει ο Πάνος Δομιανός

Μαμά, δεν μ' αρέσουν πια τα Χριστούγεννα, ούτε το Πάσχα, ούτε ο Δεκαπενταύγουστος. Μαμά κι εσύ θα μου πεις ψέματα; Μαμά εγώ θέλω μόνο εσένα για μαμά. Δε θέλω καινούρια μαμά. Πες μου μαμά, θα είσαι για πάντα η μαμά μου;

Καμιά φορά, όταν δεν κάθομαι εδώ μαζί σου, σκέφτομαι πολύ κακά πράγματα. Πως ο μπαμπάς έρχεται, ανοίγει την πόρτα του δωματίου μου και με παίρνει και εξαφανίζομαι σε ένα σκοτεινό δωμάτιο και δεν ξέρω που βρίσκομαι, ούτε που βρίσκεσαι εσύ, και σε φωνάζω, αλλά εσύ δεν με ακούς κι όλο μικραίνω, όσο σε φωνάζω μαμά, και μικραίνω, αντί να μεγαλώνω, γιατί κανείς δεν μου δίνει γάλα το πρωί και κανείς δεν με βάζει για ύπνο νωρίς το βράδυ. Είμαι απλά μόνος μου σε ένα δωμάτιο με μια πόρτα και τα τρία καθαρισμένα κάστανα στην τσέπη μου. Και ακούω τον μπαμπά μέσα από τους τοίχους να φωνάζει, πίσω από την πόρτα, να φωνάζει ότι εσύ φταις, εσύ η μαμά μου. Και εγώ όλο μικραίνω και μικραίνω, και γίνομαι μυρμήγκι μαμά, είναι τρομερό. Γιατί εσύ σιχαίνεσαι τα μυρμήγκια, το ξέρω, κάθε καλοκαίρι φωνάζεις για τα μυρμήγκια που ανεβαίνουν στον πάγκο της κουζίνας και μπαίνουν στο βάζο με το μέλι και τα ζουλάς για να ψοφήσουν και να μην ξανάρθουν, κι αν ερχόσουν θα με πατούσες με το τακούνι σου για να ψοφήσω κι εγώ, κι εγώ δε φωνάζω άλλο, για να μην με πατήσεις μαμά. Εγώ μόνο φοβάμαι.

Μαμά θέλω να βγάλω την πόρτα του δωματίου μου. Δε θα βάζω άλλο τα κλάμματα, ούτε θα σε ξυπνάω όταν κοιμάσαι. Δε θα ξανακλάψω. Μαμά μπορώ να βγάλω την πόρτα του δωματίου μου;

Μαμά ο μπαμπάς είπε ότι όταν μεγαλώσω θα γίνω δυνατός σαν αυτόν. Εγώ είμαι δυνατός τώρα μαμά, και θα βγάλω την πόρτα, αν έρθει, θέλω να τον δω πριν μπει στο δωμάτιο και με πάρει. Να τον δω πριν σου μιλήσει δυνατά πάλι. Θα του φωνάξω εγώ και θα του πω να μην ξαναπεί ψέματα.

Γιατί όποιος λέει ψέματα στεναχωρεί τους άλλους και μετά κλαίνε οι άλλοι και δεν καταλαβαίνουν και δεν τον αγαπούν άλλο, αυτόν που τους λέει ψέματα, γιατί δεν καταλαβαίνουν γιατί λέει ψέματα, ότι τους αγαπά και ότι θα τους βλέπει πιο συχνά και ότι θα έρχεται τα Σαββατοκύριακα και άλλα τέτοια, όπως λέει ο μπαμπάς.

Όταν μεγαλώσω μαμά, όταν θα είμαι σαν τον μπαμπά, δε θέλω να είμαι σαν τον μπαμπά. Δε θέλω να έχω παιδί μαμά, σαν εμένα, γιατί θα φοβάται μέχρι να μεγαλώσει και θα φοβάται εμένα μαμά, που θα είμαι σαν τον μπαμπά. Εγώ μαμά θέλω να είμαι σαν εσένα. Μαμά, θα μ' αφήσεις να γίνω σαν εσένα;

The End #7

#8n

«Πολιτική δίχως χρήμα γίνεται;»

Ο Γιώργος ήταν πολύ καλός στη δουλειά του. Εξαιρετικός κειμενογράφος και σπάνιο ταλέντο δημιουργικότητας. Μέχρι που ο εκπρόσωπος του πελάτη (το μεγαλύτερο κόμμα της αντιπολίτευσης) με τον οποίο διαφώνησε άσχημα στο meeting της Τρίτης, έγινε η αφορμή για να μπερδευτεί το μέσα του. Ολόκληρο το είναι του. Θέλησε μέχρι και να δώσει ένα τέλος στην πετυχημένη δεκάχρονη καριέρα του στη διαφήμιση με πρόφαση την πρωτοφανή αδικία και την μη πολιτική ηθική. Κάτι που ο Γεράσιμος, ο Creative Director και επί χρόνια φίλος του, δεν μπορούσε να ακούσει καν από το δεξί του χέρι...

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει η Μαρκέλλα Σωτηρίου

Ήθελε τόσο πολύ να 'χε εκφραστεί όπως άρμοζε στην περίπτωση. «Αν δεν μπορείτε να το καταλάβετε, δεν μπορώ να σας βοηθήσω.» Αυτό ξεστόμισε και αποχώρησε αργά από την αίθουσα. Η φράση του αυτή τριγυρνούσε στο μυαλό του. Σκέφτηκε ξανά και ξανά όσα είπε στον πελάτη και όλους τους λόγους που έδινε μέχρι εκείνο το meeting στις παρουσιάσεις. Ήταν καλός στη συγγραφή, στον προφορικό λόγο όμως η προσωπικότητά του είχε διαροή. Ο Γεράσιμος το γνώριζε, του φαινόταν χαριτωμένο και ταιριαστό, για κάποιον που τόσο είχε εξασκήσει το λόγο του γραπτώς αλλά κοινωνικά ήταν κάπως ανάπηρος. Μάλλον ήταν ένας από τους βασικούς λόγους που τον εμπιστευόταν. Ο ίδιος μπορούσε να αντικρούσει με τα λόγια του κεραυνούς αλλεπάλληλους και πάντα θα τον υποστήριζε όταν τα έχανε στις παρουσιάσεις.

Παρόλα αυτά, την περασμένη Τρίτη ο Γεράσιμος δεν έβγαλε κουβέντα. Βέβαια, η πολιτική δεν είχε ξαναμπλεχτεί στην επαγγελματική τους σχέση. Κι ο Γιώργος υποψιαζόταν, χωρίς να το 'χει ποτέ διασταυρώσει, ότι οι πεποιθήσεις τους δεν είχαν κανένα κοινό σημείο. Ήταν δειλός, αλλά ποτέ δεν προσπάθησε να τοποθετηθεί σχετικά και να ξεκαθαρίσει το πολιτικό του ήθος. Ο Γεράσιμος προφανώς το ερμήνευσε διαφορετικά. «Απολιτικός ο Γιώργος μέχρι αποδείξεως του αντιθέτου.» Κι έφτασε αυτή η στιγμή, 10 χρόνια μετά την έναρξη της σχέσης τους, ο Γεράσιμος κι ο Γιώργος, δυο αντίθετα στρατόπεδα, ιδεολογικοί εχθροί. Για τον Γεράσιμο το τέλος αυτό ήταν απλά ένας κόμβος στην καριέρα του, ένας από τους πολλούς που προηγήθηκαν και θα ξεπεραστούν από επόμενους. Για τον Γιώργο, όμως, το τέλος αυτό ήταν πράγματι ένα μεγάλο τέλος. Ένωθε απέχθεια για τη διαφήμιση και όλες τις ιδέες που έγραψε τα τελευταία χρόνια. Καμία από αυτές δεν πίστευε. Όλες τώρα του φαινόταν άδειες. Όλη η καριέρα του, μια πολυετή εξαπάτηση. Έκτοτε, δεν άφησε καμιά του λέξη να καταγραφεί.

The End #8

#beatenStories9

«Η γεύση της ευτυχίας.»

Κι όμως, την είδα με την άκρη του ματιού μου. Έσκασε μύτη από το πουθενά μπροστά μου. Πάντα έτσι ήτανε αυτή η κοπέλα. Αναστατωμένη και παράλογη. Σχεδόν αόρατη μέσα στην ένταση της. Γιατί να μην έχει απαγκιστρωθεί τόσα χρόνια μετά; Πότε επιτέλους θα απογαλακτιστεί; Η λογική λέει πως οι γνωστικοί δεν νιώθουν από αγάπη. Η καρδιά μιλάει καλύτερα όταν πηγαίνει από μόνη της στον στόχο. Ο δόλος είναι για τους λιγόψυχους και τους ευθυνόφοβους. Το ήξερε καλά και το δούλευε συστηματικά η Πέτρα Ούρσουλα. Γιατί όμως τέτοια βιασύνη; Ίσως για να αποδείξει κάτι που δεν της έβγαινε στην πραγματική της ζωή παρά μόνο στην ψευδαίσθηση της συνεπαρμένης τελειότητας; Ίσως αυτή να είναι η απάντηση στην ερώτηση που της έκανα από το πρώτο κιόλας ραντεβού. Το θυμάμαι μέχρι και σήμερα δεκαπέντε χρόνια μετά: «Τι γεύση έχει η ευτυχία όμως...»

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει ο Αλέξης Παναγιωτόπουλος

Θυμάμαι αυτά τα λόγια να βγαίνουν από το στόμα μου σαν να 'ταν χθες. Δεν είναι κάτι που συνήθιζα να λέω. Ούτε ήμουν ποτέ ιδιαίτερα ρομαντικός. Λακωνικό και ευθύ θα με έλεγες, ναι, συναισθηματικό σίγουρα όχι. Αυτή η κοπέλα όμως σαν να μου έβαζε την έμπνευση στο στόμα και έβγαιναν λέξεις σαν ροζ σύννεφα.

Δεν μου είχε απαντήσει. Είχε σαστίσει, μπορεί και να 'χε ξεστομίσει μουρμουρίζοντας κάτι σαν «Δεν έχω ιδέα» ή «Ποιος ξέρει;». Μέχρι να ανασύρω από τη μνήμη μου τις πιθανές της απαντήσεις, η Πέτρα μου 'σκασε χαμόγελο πλατύ, όσο γυρνούσε το κεφάλι προς την άλλη κατεύθυνση, και με μια βιαστική κίνηση του χεριού της με χαιρέτησε. Χαριτωμένο. Την έβλεπα να απομακρύνεται στον ορίζοντα του δρόμου. Η Πέτρα απομακρυνόταν κουνιστή και μαζί με την κίνηση των γοφών της περνούσαν από μπροστά μου οι ώρες που πέρασα μαζί της. Ήταν μόνο λίγες ώρες, που τώρα έκαναν παρέλαση μπροστά μου σαν να ήταν αργόσυρτα χρόνια που οδεύουν στο κλείσιμο του ολικού τέλους.

Έκανα στην άκρη να περάσουν οι περαστικοί και οι μνήμες. Η Πέτρα του 2020 είχε ήδη εξαφανιστεί από το βλέμμα μου. Ξεγλίστρησε για άλλη μια φορά. Η Πέτρα του 2005, όμως, έμεινε δίπλα μου, με το κεραμιδί της φόρεμα και τα λιτά της μαλλιά να μου μιλάει για τη γάτα της που δραπέτευε καθημερινά στα διπλανά διαμερίσματα κι εγώ να την ακούω ήρεμος και λίγο καυλωμένος. Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν κι εκείνη η καύλα έμεινε ακόμα μισή. Σκέφτηκα την Βάσω μου, την δική μου Βάσω, νοσηλεύτρια σε καθημερινή εφημερία στον Ευαγγελισμό και στο κρεβάτι μου. Ήσυχη και μεθοδική με περίμενε στον επόμενο δρόμο. Την πλησίασα αναστατωμένος.

The End #9

#beaterStories10

#10n

«Το Πάρτι»

Η αμμουδιά άρχισε να γίνεται υγρή από το μεγαλύτερο κύμα που έσκαγε ατίθασο, όταν ακούστηκε για πρώτη φορά μια γυναικεία κραυγή που σπάραζε αλαφιασμένη από τρόμο στον αέρα. Το κοντράστ θερμοκρασίας με το μεσημεριανό τιτίβισμα παρουσίαζε μια σχεδόν τροπική αύρα. Ο κόσμος άρχισε να καταφτάνει γύρω τις οκτώ. «Η καλύτερη ώρα είναι τώρα», φώναξε επίμονα και δυνατά, η Μαρία φορώντας το επαναλαμβανόμενο ψεύτικο χαμόγελο της. Οι ετοιμασίες είχαν γίνει όλες με πιστή οργανωτική συνοχή και πειθαρχική επίβλεψη κάτω από το βλέμμα της. «Είμαστε on time! Τζάμπα αγωνόσουν αγάπη μου», ανταποκρίθηκε ο Γιώργος, ο επί εικοσιπέντε χρόνια σύζυγος της. Ο στημένος διάλογος τους κόπηκε απότομα από τη φοβερή τσιρίδα της απροσδιόριστης γυναικείας ηχούς, σπάζοντας την ευχάριστη ηρεμία του γιορτινού κλίματος που επικρατούσε επιτέλους μετά τις πυρετώδεις δουλειές του πρωινού αλλά και της προηγούμενης μέρας.

Γιάννης Μυλόπουλος

Γράφει η Στέλλα Παπασαραφianού

Μέχρι και εκείνη την ώρα τα μάτια του σάρωναν σπιθαμή προς σπιθαμή την τεράστια αυλή των διπλανών. Γενικά πάντα του άρεσε να καταβροχθίζει αχόρταγα κάθε εικόνα από όσα συνέβαιναν εκεί, πόσο μάλλον αυτή τη μέρα που η μικρότερη οικοδέσποινα διάβαινε και επίσημα το κατώφλι της ενήλικης ζωής της. Κόσμος, μουσική, γέλια, ομιλίες αντηχούσαν ολόγυρα. Οι θείοι της παρέθεταν μία δεξίωση προς τιμήν της για να γιορτάσουν το όλο γεγονός.

Καμία σχέση η τωρινή ατμόσφαιρα με το κλίμα που επικρατούσε στο σπίτι μόλις χθες. Τότε δεν χρειαζόταν καν να στήσει κανείς αφτί για να ακούσει τον τρικούβερτο καυγά που είχε φουντώσει για τα καλά ανάμεσα στους κηδεμόνες της κοπέλας και στην ίδια. Η Ελίνα Λινάρδου είχε χάσει από παιδί τους δικούς της σε αυτοκινητιστικό. Ύστερα από αυτό, την ανατροφή της ανέλαβαν οι πλησιέστεροι συγγενείς της, ο αδερφός του πατέρα της και η σύζυγός του. Εύπορη οικογένεια, με μεγάλο όνομα στις έντυπες εκδόσεις. Η εταιρεία χρόνια τώρα ήταν γερά εδραιωμένη στον χώρο και οι δουλειές τους έδειχναν να πηγαίνουν καλά ακόμη και εν μέσω κρίσης.

Η νεαρή πολλές φορές συνήθιζε να μαζεύει την παρέα της σπίτι και να διασκεδάζουν, αλλά ειδικά σήμερα ήταν τέτοια η περίπτωση που η κατοικία τους είχε ανοίξει τις πόρτες της και για καλεσμένους με σημαντική επιρροή στη βιομηχανία του Τύπου.

Ωστόσο, την προηγούμενη είχε γίνει ο κακός χαμός από φωνές, προσβολές και αλληλοκατηγορίες. Μεταξύ αυτών, άκουσε με τα ίδια του τα αυτιά τη νεαρή να ωρύεται:

«Πού θα πάει;! Λίγες ώρες μόνο έμειναν! Το περιμένω πώς και πώς! Θα σηκωθώ να φύγω και δεν θα δώσω ποτέ ξανά λογαριασμό σε κανέναν σας! Και με τη βούλα, παίρνω τα χρήματα των γονιών μου, ό,τι δικαιούμαι και ούτε που με νοιάζει για 'σας! Ως εδώ ήταν τα κουμάντα σας!».

Ο θείος της όμως, εξίσου εξαγριωμένος της αντιγύρισε στο ίδιο ύφος:

«Στον αγύριστο! Που νομίζεις ότι θα εκβιάσεις εσύ εμάς! Αρκετά σε ανεχτήκαμε τόσα χρόνια! Ανάγκη σε είχαμε!»

«Αν μ' είχατε λέει! Παρ' το χαμπάρι εσύ και η άλλη ότι και μέχρι αύριο που κλείνω τα δέκα οκτώ, ανάγκη θα μ' έχετε! Αντιθέτως, εγώ σας ξεφορτώνομαι μια και καλή! Χάρη σε 'μένα κάνετε την ζωάρα σας! Και πολύ χαίρομαι που σύντομα θα πάψει να ισχύει αυτό! Τα πράγματα αλλάζουν και δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα! Χωνέψτε το!»

«Κοίτα το παράσιτο που θα μιλήσει κι από πάνω!»

«Και δεν έχεις δει τίποτα ακόμη!»

«Κλείσε το στόμα σου, μην σου το κλείσω εγώ!», έκανε ένα απειλητικό βήμα προς το μέρος της Ελίνας.

«Γιώργο! Σταμάτα!», μπήκε μπροστά του η Μαρία και απευθύνθηκε με ξεκάθαρη περιφρόνηση προς την ανιψιά της:

«Τσακίσου από 'δω! Τον ξέρεις τον δρόμο! Το φευγιό εξάλλου το 'χεις δεύτερη φύση σου!»

«Δεν θα μου πεις εσύ τι θα κάνω! Ό,τι ώρα γουστάρω έρχομαι και φεύγω! Εσύ και αυτός είστε οι παρείσακτοι. Θα πάρετε πόδι από 'δω μέσα! Κατάλαβες;!»

«Μάλλον εσύ δεν κατάλαβες! Αυτό δεν θα τελειώσει έτσι! Σου το υπογράφω!», της αποκρίθηκε ξανά ο σαραντάχρονος άνδρας. Η σύντροφός του του έριξε μία διαπεραστική ματιά αποτρέποντάς τον να πει ο,τιδήποτε άλλο. Σώπασε αν και εντός του σιγόβραζε ο θυμός.

«Τις απειλές σου αλλού! Σε εμένα δεν πιάνουν!», του αντιμίλησε και βρίζοντάς τον έκλεισε με βρόντο την πόρτα πίσω της. Κατέβηκε βιαστικά τα σκαλιά σαν να είχαν φυτρώσει φτερά στα πόδια της. Η οργή ξεχείλιζε από μέσα της. Κλώτσησε στην είσοδο ένα χάρτινο φαναράκι απ' αυτά που είχε στήσει το προσωπικό τους για τον αυριανό εορτασμό. Φόρεσε το κράνος, έβαλε μπρος

τη μηχανή της και στο επόμενο λεπτό είχε στρίψει κιόλας το στενό και είχε γίνει άφαντη.

Όλο αυτό το διάστημα ήταν κρυμμένος πίσω από τις γρίλιες του παραθύρου του και έβλεπε ό,τι γινόταν με ευλαβική προσοχή. Αθέατος μέσα στην ασφάλεια του μισοσκοτάδου κοίταζε μέσα από τον φακό της μηχανής του ζουμάροντας όποτε χρειαζόταν. Ένα 24ωρο πια μετά, τίποτε δεν θύμιζε το σκηνικό πολέμου που είχε λάβει χώρα ανάμεσα στην ιδιόρρυθμη αυτήν οικογένεια. Οι δύο ιδιοκτήτες της κατοικίας περιφέρονταν με ένα επιτηδευμένα μειλίχιο χαμόγελο στα χείλη τους συζητώντας με τους προσκεκλημένους σε χαλαρό και εύθυμο τόνο σαν να μην είχε συμβεί τίποτε απολύτως.

Μάλιστα νωρίτερα, ο θείος της Ελίνας είχε ανέβει στο δωμάτιό της όπου εκείνη βρισκόταν με τρεις συμμαθήτριές της. Η άσπρη, διάφανη κουρτίνα ανέμιζε νωχελικά στο δροσερό καλοκαιρινό αεράκι που επιτέλους έπνεε. Ένα ανακουφιστικό καλωσόρισμα του δειλινού. Ο αόρατος παρατηρητής μπορούσε να διακρίνει πίσω από αυτήν το περίγραμμα του σώματός τους. Κρατούσε δύο ποτήρια σαμπάνια. Κίνηση καλής θέλησης; Ενοχές; Ποιός ξέρει; Της πρόσφερε το ένα και έπειτα ζήτησε από τις φίλες της να έχει λίγο χρόνο κατ' ιδίαν μ' εκείνη. Έμοιαζε να έχει μαλακώσει μαζί της.

Στο μεταξύ, για να αφουγκραστεί καλύτερα τι θα έλεγαν διακινδύνεψε να πλησιάσει λίγο πιο κοντά στο παράθυρο της σοφίτας του και όντως είχε αποτέλεσμα!

«Τυπικά μπορώ πλέον να σου το προσφέρω. Ζητώ συγγνώμη για τα χθεσινά. Δεν τα εννοούσα! Παραφέρθηκα. Ήταν λάθος μου», της χαμογέλασε αναζητώντας ένα σημάδι εμπιστοσύνης, κάτι ενθαρρυντικό ότι θα τον συγχωρούσε.

«Τι ξαφνική κρίση μεταμέλειας είναι τώρα αυτή;», η Ελίνα στάθηκε δύσπιστη αντίκρου του, ζυγίζοντας τον.

«Δεν είχα την ευκαιρία να σε δω το πρωί και το αισθανόμουν βάρος», άπλωσε το χέρι του και άγγιξε τρυφερά τον ώμο της. «Ξέρεις ότι και εγώ και η θεία σου θέλουμε το καλό σου! Αλίμονο! Σαν παιδί μας σε έχουμε! Λυπάμαι για ό,τι έγινε! Η αλήθεια είναι ότι μέσα σ' αυτούς εδώ τους τοίχους δεν έλειπαν ποτέ οι εντάσεις

και τα προβλήματα. Αλλά να που προχωράς σε ένα νέο ξεκίνημα και θέλουμε να μας νιώθεις δίπλα σου, όχι απέναντί σου». Εκείνη τον έβλεπε παραξενεμένη και κάπως έκπληκτη. Παρόλαυτα κατόρθωσε να βάλει σε μία σειρά τις σκέψεις της και να του απαντήσει:

«Καλώς. Όπως και να 'χει ευχαριστώ για τα λόγια σου αυτά έστω και τώρα». Έριξε τις άμυνές της.

«Λοιπόν, να σε αφήσω να ετοιμαστείς! Μην αργήσεις! Εσένα περιμένουν όλοι!»

«Σε 5' κατεβαίνω. Θα τα πούμε κάτω»

Έλυσε τα μαλλιά της. Ένα σύννεφο από καστανόξανθες μπούκλες έπεσε στους λεπτούς, αλαβάστρινους ώμους της. Το είδωλό της μέσα από τον καθρέφτη του μπουντουάρ της την κάρφωνε κατάματα. Ένα πανάκριβο κόσμημα στόλιζε τον καλλίγραμμο, μεταξένιο λαιμό της. Ήπια την τελευταία γουλιά σαμπάνιας μονορούφι σαν να ήθελε να αντλήσει κουράγιο από κάπου. Της έλειπε η μητέρα και ο μητέρα της. Πολύ αμυδρά μπορούσε να επαναφέρει στο μυαλό τους τις φυσιογνωμίες τους και κάποιες θολές μνήμες της μαζί τους. Τεσσάρων χρόνων βίωσε την απώλειά τους. Το κενό ήταν ακόμα δυσαναπλήρωτο. Με εκείνους που την μεγάλωσαν δεν έβρισκε κανένα ουσιαστικό δέσιμο. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, μονίμως σε μία αντιπαράθεση ήταν. Μετρημένες στα δάχτυλα οι ευχάριστες στιγμές. Αδημονούσε για την προσωπική της απόδραση. Πλέον θα είχε το ελεύθερο να κινηθεί όπως θέλει με την παρουσία της, χωρίς την εμπλοκή τρίτων ως διαχειριστές. Είχε τον Νόμο με το μέρος της, και στο εξής ήλπιζε να έχει και την τύχη.

Πλησίασε τα κάγκελά του μπαλκονιού της. Πήρε βαθιά ανάσα και εισέπνευσε το γλυκό άρωμα από τα ευωδιαστά τριαντάφυλλα που μοσχοβολούσαν στον κήπο. Όμοια με νεράιδα. Μία οπτασία ήταν! Ντελικάτη μα και χειμαρρώδης. Πάει καιρός που την χάζευε υπνωτισμένος. Την θαύμαζε. Τον γοήτευε. Και εκείνη ας μην είχε ιδέα. Όποτε τύχαινε μια στο τόσο να συναντηθούν τυχαία στον δρόμο και να χαιρετηθούν, η καρδιά του έχανε έναν χτύπο της. Ποτέ τους δεν είχαν ανταλλάξει κουβέντες πέραν από τις τυπικές. Ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερή του. Σχεδόν συνομήλικοι. Εκείνος ήταν ένα ψηλόλιγνο αγόρι, αρκετά εσωστρεφής, συνεσταλμένος

και λάτρης ο,τιδήποτε είχε σχέση με την πληροφορική. Τις περισσότερες φορές περνούσε σχεδόν απαρατήρητος από τον οποιονδήποτε, μα αυτήν πάντα του έδινε σημασία και ήταν ευγενική μαζί του. Τον συμπαθούσε. Και ήταν αμοιβαίο.

Την ονειροπόλησή του διέκοψε ο ήχος από την μπαταρία της ψηφιακής. Το REC ήταν συνεχώς σε λειτουργία. Ανάθεμά την, η ενοχλητική ένδειξη από το φωτάκι της τον προειδοποιούσε ότι κόντευε να εξαντληθεί! Ανασήκωσε το βλέμμα αλλά κοντοστάθηκε γιατί κάτι του τράβηξε αναπάντεχα την προσοχή. Τότε το είδε. Η Ελίνα αισθάνθηκε μία ζάλη να την τυλίγει. Παραπάτησε. Έδειχνε αποπροσανατολισμένη. Ο ίσκιος μίας μαυροντυμένης ανδρικής σιλουέτας με κουκούλα εμφανίστηκε αθόρυβα πίσω της. Πριν καν προλάβει να στρέψει τα μάτια της πάνω του, την έσπρωξε αιφνίδια. Το επόμενο πράγμα που πρόφτασε να αντιληφθεί ελάχιστα δευτερόλεπτα πριν προσγειωθεί με φόρα κάτω, ήταν να πάλλονται οι φωνητικές της χορδές με όλη της την δύναμη.

Η τούρτα είχε τοποθετηθεί στο κέντρο, πάνω στο τεράστιο, γεμάτο γκουρμέ πιάτα τραπέζι. Στο άκουσμα της ανατριχιαστικής της κραυγής, η Μαρία και ο Γιώργος κοιτάχτηκαν με νόημα. “Να ‘το!”, μονολόγησε ενδόμυχά της και επιβεβαιώθηκε η σιγουριά του λίγες στιγμές πριν: «Τζάμπα αγωνόσουν αγάπη μου». Αν αποτύγχανε το σχέδιο, ήξεραν τι θα ακολουθούσε... Το βέβαιο ήταν ότι δεν θα το ανεχόταν με τίποτε να βγουν οι χαμένοι της υπόθεσης. Όχι μετά απ’ όσα είχαν αποκτήσει.

Οι παρευρισκόμενοι σάστισαν και έπειτα μία άβολη σιωπή απλώθηκε τριγύρω. Το ζευγάρι έτρεξε προς την κατεύθυνση απ’ όπου προήλθε το ουρλιαχτό. Το κορμί της κοπέλας κειτόταν στο έδαφος σαν άψυχη κούκλα. Μια μικρή κατακόκκινη λιμνούλα άρχισε να σχηματίζεται γύρω από το κεφάλι της. Επικράτησε πανικός.

«Ένα ασθενοφόρο! Σας παρακαλώ! Γρήγορα ένα ασθενοφόρο!» εκλιπαρούσε μέσα σε κλάματα και αναφιλητά η κολλητή της Ελίνας που πήγε κατευθείαν κοντά της για να ελέγξει τον σφυγμό της, χωρίς να την μετακινήσει.

Από την άλλη, παρά την τρομοκρατημένη έκφραση που είχαν οι οικείοι της, κάτι στη στάση τους φάνταζε απροσδιόριστα παράταιρο και ψυχρό. Μπορεί στους υπόλοιπους να μην ήταν

εμφανές αλλά για το άτομο που παρακολουθούσε κάθε μέρα τους γείτονές του, τον ξένισε, του έκανε εντύπωση πόσο ανεξήγητα παράξενη ήταν αντίδρασή τους. Ο θείος της φαινόταν σχετικά αποστασιοποιημένος ενώπιον ενός τόσο συνταρακτικού συμβάντος. Κάτω από το εκ πρώτης όψεως σοκ του υπήρχε μία ψυχραιμία αλλιώτικη που δύσκολα θα δικαιολογούσε κανείς απέναντι σε αυτήν που υποτίθεται ότι την θεωρούσε ως μοναχοκόρη του. Η Μαρία μιλούσε ήδη με κάποιον από την άμεση βοήθεια βαδίζοντας αδιάκοπα πάνω κάτω. Κατόπιν έστρεψε τα νώτα της προς την Ελίνα, αποφεύγοντας επιμελώς να την εντάσσει πια στο οπτικό της πεδίο.

Η σειρήνα του ασθενοφόρου στρίγκλιζε εκκωφαντικά καθώς κατέφτανε το όχημα. Διακομίστηκε σε κλινική. Μπήκε στο χειρουργείο. Έγιναν όλες οι απαραίτητες εξετάσεις και βρέθηκε θετική σε ουσίες. Οι αρχές ξεκίνησαν έρευνα. Πάρθηκαν δεκάδες καταθέσεις. Η επιστήθια φίλη της εξακολουθούσε να διατείνεται ότι η Ελίνα ήταν καθαρή εδώ και έναν χρόνο και ότι αυτά τα είχε αφήσει πίσω της προ πολλού. Μάλιστα την επομένη, θα έφευγαν όλη η παρέα μαζί διακοπές. Είχαν κλείσει εισιτήρια. Τα πάντα ήταν κανονισμένα.

Πάντως, οι δικοί της πιο πρόθυμοι ήταν να πιστέψουν το ενδεχόμενο του να υπέκυψε πάλι σε κακιές συνήθειες παρά ο,τιδήποτε άλλο. Επικαλέστηκαν ως αιτιολογία το αχαλίνωτο του χαρακτήρα της και πόσο επιρρεπής σε μπελάδες είχε αποδειχθεί στο παρελθόν. Τους ήταν πιο εύκολο να δεχτούν την εκδοχή ότι επρόκειτο για ατύχημα. Ο,τιδήποτε άλλο το απέρριπταν ως εξωπραγματικό.

Εννέα μήνες παρήλθαν και η κοπέλα δεν είχε ανταποκριθεί ακόμη και μετά την επέμβαση. Τα μηχανήματα την κρατούσαν στη ζωή. Οι επισκέψεις από τους θείους της από τακτικές αραίωσαν σταδιακά, ώσπου περιορίστηκαν το πολύ σε δύο φορές την εβδομάδα.

Ο ένας απέναντι από τον άλλον σε μία βεράντα, οι κηδεμόνες της απολάμβαναν την απογευματινή τους σιέστα, όλως περιέργως σαν να 'ταν ολοφάνερα απαλλαγμένοι από έγνοιες και σκοτούρες.

«Ο γιατρός της την τελευταία φορά που τον είδα προσπάθησε να μου φέρει απ' έξω απ' έξω την περίπτωση να την αποσυνδέσουν», είπε η Μαρία.

«Και τι του απάντησες;»

«Ότι και εμείς τείνουμε προς τα εκεί. Αλλά θα αποφασίσουμε μαζί για το πότε θα γίνει».

«Το αρχικό σχέδιο δεν δούλεψε και καταλήξαμε να μπλέκουμε με γιατρούς και νοσοκομεία. Τελοσπάντων, παρά την όποια αναποδιά, και η παραμικρή υπόνοια υποψίας προς το πρόσωπό μας, πιστεύω, έχει διαλυθεί. Φάνηκε να την φροντίζουμε και με το παραπάνω. Κάποτε πρέπει να τελειώνει όλο αυτό».

«Χμμ...», συμφώνησε και εκείνη, εξωφρενικά ήρεμη και αφέθηκαν πάλι στην ανάπαυλά τους.

Όμως μία ειδοποίηση στο κινητό του Γιώργου τάραξε κάπως την ησυχία της ραστώνης τους. Ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα. Αποστολέας άγνωστος. Ανακάθισε στη θέση του. Το άνοιξε. Ένα βίντεο ξεκίνησε να παίζει. Έδειχνε τον ίδιο, τη σύντροφό του και την ανιψιά τους να διαπληκτίζονται έντονα σε διάφορες φάσεις, αλλά και την μέρα πριν από τα γενέθλιά της. Στη συνέχεια ακολούθησε ανώνυμα άλλο ένα απόσπασμα με την πτώση από το μπαλκόνι της. Αυτή τη φορά το περιεχόμενο έφερε και υστερόγραφο:

«Εγώ πάντως δεν έχω πειστεί ότι ήταν ατύχημα...». Ο παραλήπτης του μηνύματος έγινε κάτωχρος μόλις διάβασε την συγκεκριμένη φράση.

«Διάολε...», αναφώνησε με μιας.

«Τι είναι; Τι έπαθες; Έχεις χλομιάσει λες και είδες φάντασμα». Την απορία της διαδέχτηκε ο φόβος και η ανυπομονησία. Της ήρθε η παρόρμηση να του αρπάξει το τηλέφωνο απ' τα χέρια αλλά η οθόνη αφής είχε κλειδώσει.

«Βάλε το αναθεματισμένο σου τον κωδικό! Πώς περιμένεις να το διαβάσω;», δυσανασχέτησε και τον μάλωσε που είχε μείνει έτσι στήλη άλατος.

Χρησιμοποίησε το δαχτυλικό αποτύπωμα και έστρεψε τη συσκευή του προς την εκνευρισμένη γυναίκα. Αμέσως, η ανησυχία την διαπέρασε σαν ηλεκτρικό ρεύμα.

«Κάποιος ξέρει...», πρόφερε μουδιασμένα.

The End #10

Διαβάζεται **δυνατά!**

#beaterGR